

en de ferme houding, waarmee wij hen 's zomers altijd zien.

Ze zijn zoo wankleurig en slap als een stuk mislukte chocoladepudding.

Dan zien de salamanders met hun fraai gepigmenteerde vesten en geplooiden kammen er veel kraniger uit.

En vlug als die zijn. 't Is een lust te zien, hoe snel ze loodrecht naar boven komen, om eens een

onder langs buik en borst is de huid rood gemarmerd.

Nu zit hij, terwijl 't buiten weer volop winter is, als 'n heer in het terrarium, en zoekt bij voorkeur het witte zand in het droge gedeelte, en ik zend u hierbij een kiek ervan, om u te doen weten, dat ook hier de Groote Watersalamander voorkomt.

't Is voor den eersten keer, dat ik hier zulk een exemplaar vind.

versche luchtbel te pakken en even snel weer neer te duiken.

Ik had dan ook nogal eenige moeite, om er eenige te vangen, en terwijl ik zoo bezig was en loerde op de kleine harlekijns, toen zag ik op den bodem van het slootje opeens iets bijzonders, een heel groote salamander marcheerde er rond. Eenige seconden later had ik hem gelukkig in mijn emmertje.

Hij — of zij — was éénkleurig bruin, alleen

Zoals u ziet, zit hij vis-à-vis een kikvorsch, eveneens zoo pas uit het ijs getogen. Deze zit dan ook in zijn puddingachtige consistentie als 'n zoutzak in elkaar. Een Juli-kikvorsch zou zich zeker voor zulk een houding bij den fotograaf schamen.

Beide zien naar een worm, die ik er neerlegde; daarachter zit een vroeg ontpopte sluipwesp.

Entre ces deux leur coeur balance.

IJzendijke.

Dr. J. SCHOUTEN.

Iets over Vlinder-vangen.

Hoewel wij volgens het opschrift alleen het vangen van vlinders zouden moeten behandelen, willen wij echter ook iets mededeelen over het zoeken van eieren, rupsen en poppen, daar dit toch zeer na met de vlindervangst verwant is.

Het voornaamste instrument, dat men bij 't vangen van vlinders gebruikt, is het kapellenet. Hiermee kan men bij dag de meeste dagvlinders vangen; verder ook spanners, die men uit boschjes en boomen opjaagt, door er met kracht tegen te slaan. Ook

kan men eenige spinners, bv. Bombyx Quercus, over dag vangen. Deze vliegen bij sterken zonneschijn woest heen en weer. Bij 't vangen moet men op den tijd letten; sommige vliegen alleen maar voor twaalven, andere hebben weer een anderen vliegtijd. De meeste soorten komen op bloemen, bv. distels, om er den honig uit te zuigen, andere laten zich lokken door rottende kaas, dit zijn de Apatura- en de Limenitissoorten; eindelijk zweven vele om boomstammen, wanneer hieruit door een insnijding in

de bast sap loopt, wat dikwijls bij berken gebeurt.

De Sphinxen komen op sterk riekende bloemen (Kamperfoelie, Verbena, Jalappe, Lavendel) af; zij blijven hierboven zweven, en puren er met hun langen zuiger den honig uit; wil men ze vangen, dan moet men dit trachten te doen, terwijl zij zoo boven de bloemen staan, want daar zij pijlsnel vliegen, kan men hen in hun vlucht niet vangen. Zij vliegen zeer dikwijls op licht af; men kan hen op de volgende wijze dus zeer goed vangen. Men zet een goed lichtgevende lamp op een plaats, waar het licht zich goed kan verspreiden, en wacht met het net in de hand de vlinders af; of men loopt, met een lantaarn in de eene, 't vlindernet in de andere hand, over een weiland, wanneer 't donker wordt; vooral op weiden, waar veel bloemen, die sterk rieken, staan, kan men op een goeden buit rekenen. Deze buit bestaat gewoonlijk uit Sphinxen, Spinners en Spanners.

Een derde manier is het stropen. Daar dit reeds in den eersten jaargang van dit blad besproken werd, wil ik er slechts weinig over zeggen. De samenstelling van 't smeersel is 5 deelen stroop tegen 1 deel brandewijn, cognac, rum of een anderen alcoholischen drank. Brandspiritus kan ook in plaats van brandewijn gebruikt worden, maar dan doet men goed, eenige druppels peren-aether of wat appelstroop bij 't mengsel te doen. Dit mengsel schudt men in een hermetisch gesloten pot goed dooreen, en gaat er dan de boomen mede besmeren. Men moet hiertoe liefst de boomen met ruwe schors uitkiezen, en gladde, zooals bv. kastanjes, eschdoorns, platanen, links laten liggen.

Wanneer de schors te glad is, gebeurt het licht, dat de vlinders niet genoeg houvast vinden tegen den stam, en dus weer weg vliegen. Heeft men geen hooge boomen, om te besmeren, zoo kan men stukken neteldoek tegen een geraamte van in den vorm van een vierhoek gebogen ijzerdraad genaaid, met stroop besmeren, en dit ophangen; of men neemt schijfjes gedroogden appel, welke men in 't mengsel legt, en dan aan draden rijgt, welke men ophangt. Welk weder voor 't stropen 't beste is, kan men moeilijk zeggen; zoo is 't voorgekomen, dat men bij slecht weer, bij regen en wind, nog een uitstekende vangst had. Waarschijnlijk is zwoel, drukkend warm weer, wanneer er onweer op til is, 't beste stroopweer. De maanden, waarin men veel vangt zijn: Mei, Juni, September; maar ook October, dan zijn er nl. geen bloemen meer, en moeten de vlinders zich met den stroop behelpen. Op den stroop vangt men uilen en sommige spanners.

De doodshoofd-vlinder zoekt de bijenkorven op, om zich daar aan honig te vergasten; maar gewoonlijk vindt hij spoedig door de steken der bijen den dood.

De beste manier om mooie, ongeschondene exemplaren te krijgen, is de rupsen-teelt. De rupsen vindt men door planten af te zoeken. Hierbij moet men er op letten, of de bladeren uitgevreten zijn; is dit het geval, zoo zal men licht rupsen vinden; bij groote rupsen kan men haar tegenwoordigheid door de uitwerpselen onder de plant bemerken. Wil men de rupsen uit hoog geboomte trachten te bemachtigen, dan klopt men; men slaat dan met korte, krachtige stooten tegen den boom of tegen de takken; schudden levert niet zooveel op, daar dit geleidelijk toeneemt, zoodat de rups tijd heeft, zich vaster te grijpen.

Rupsen kan men ook verkrijgen, door wijfjes-vlinders eieren te laten leggen. Uit den aard der zaak vindt men in de natuur de eitjes niet gemakkelijk, daar ze zeer klein zijn en bovendien nog dikwijls verborgen liggen, bv. tegen den onderkant van een blad; vaak zijn ze groen gekleurd. Soms kan men zeer jonge rupsjes vinden op bladeren; ook zitten ze veel in wilgekatjes, vooral, wanneer de wilgen nog weinig bladeren hebben. Men neemt dan de katjes in een goedsluitende doos of bus mee, en laat ze thuis verdorren; dan schudt men de rupsjes er uit. In wilgen leven ook rupsen; bv. de Wilgenhoutrups. Wanneer deze nog jong zijn, leven ze dicht onder de schors; men kan ze dan gemakkelijk uit 't hout snijden, en ze in brood opvoeden. Onder wilgenschors kan men verder dikwijls poppen vinden, welke rupsen zich daaronder een ruw spinsel hebben gesponnen. Dagvlinderpoppen hangen aan schuttingen, vensterkozijnen, in reten; poppen van Sphinxen moet men trachten uit te graven onder den boom, waarop zij als rupsen leefden; andere rupsen weer spinnen zich van dorre bladeren en takjes een spinsel; weer andere knagen van de bast stukjes af, die zij met haar spinsel maken tot een hard omhulsel, dat nauwkeurig op een stukje bast gelijkt, en slechts hierdoor te vinden is, dat het uitsteekt boven de schors van den boom.

De verzamelaar kan dus te allen tijde zijn verzameling verrijken; in 't voorjaar kan hij rupsen en vlinders, in den zomer voornamelijk vlinders, maar ook vele rupsen vinden, in den herfst enkele rupsen, vlinders en poppen; in den winter poppen.

P. J. S. C.

Verbetering.

In de vorige afl. is als ontdekker van *Petasites albus* genoemd H. Kok Ankersmit, te Apeldoorn; dit moest zijn H. J. Kok Ankersmit, te Apeldoorn.